

*Негодченко В. О.,**кандидат юридичних наук, докторант кафедри адміністративної діяльності
Харківського національного університету внутрішніх справ*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСОБИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОБІГУ ІНФОРМАЦІЇ ПІДРОЗДІЛАМИ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Анотація. У статті визначені поняття адміністративно-правових засобів та перелік підрозділів інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ, розкрито зміст поняття «обіг інформації». Як наслідок, автор визначає поняття та перелік адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ, а також характеризує зміст останніх.

Ключові слова: адміністративно-правові засоби, інформаційне забезпечення, обіг інформації, органи внутрішніх справ.

Постановка проблеми. Без інформації немає процесу управління, без неї неможливо сформулювати цілі управління, оцінити ситуацію, визначити проблеми, спрогнозувати розвиток подій, підготувати управлінські рішення, проконтролювати їх виконання. Сфера охорони публічного порядку є надзвичайно динамічною, комплексною, вона потребує постійного вдосконалення, взаємодії правоохоронних структур, що можливе тільки при належному інформаційному забезпеченні [1, с. 270].

Однією з необхідних умов здійснення діяльності у сфері забезпечення обігу інформації в органах внутрішніх справ (далі – ОВС) є застосування певних адміністративно-правових засобів обігу інформації. Важливе значення у сфері інформаційного забезпечення діяльності правоохоронних органів займають саме підрозділи інформаційно-аналітичного забезпечення, не виключенням є також діяльність та структурна побудова ОВС.

Не дивлячись на те, що таке поняття, як «правові засоби», досить часто використовується в законодавстві, в жодному правовому акті не надано його тлумачення або переліку відповідних засобів, що, у свою чергу, призводить до труднощів, пов'язаних з вибором правових засобів, які можуть бути найбільш прийнятними для вирішення конкретних ситуацій або регулювання певної сфери суспільних відносин, чинне місце серед яких належить адміністративно-правовим засобам забезпечення обігу інформації.

Таким чином, недостатня розробленість на теоретичному рівні, наявність практичних правових питань з приводу реалізації адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ зумовили вибір теми дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі аспекти інформаційно-аналітичної роботи в правоохоронних органах досліджували І.В. Арістова, О.М. Бандурка, Р.А. Калужний, Д.Я. Семир'янов, І.С. Стаценко-Сургучова та інші.

Загальні ознаки адміністративно-правових засобів тою чи іншою мірою розглядалися такими науковцями, як О.М. Бандурка, Ю.П. Битяк, О.І. Безпалова, О.Є. Безсмертний, Д.М. Бахрах, В.О. Іванцов, С.В. Ківалов, Л.В. Коваль, Т.О. Коломоєць, А.Т. Комзюк, О.Ю. Салманова, В.К. Шкарупа та ін.

Мета статті – визначити поняття та конкретний перелік адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ, а також розкрити їх зміст.

Зазначена мета дослідження зумовлює постановку та вирішення таких завдань: проаналізувати основні підходи до визначення «правових засобів», простеживши їх зв'язок з адміністративно-правовими засобами; визначити поняття адміністративно-правових засобів; розкрити зміст категорії «обіг інформації»; встановити перелік підрозділів інформаційно-аналітичного забезпечення ОВС.

Виклад основного матеріалу дослідження. З позиції етимологічного змісту слово «засіб» означає прийом, спосіб, спеціальну дію, що дає можливість здійснити що-небудь, досягти чого-небудь; знаряддя, предмет, сукупність пристроїв для здійснення якоїсь діяльності [2, с. 99; 3, с. 326]. Як не складно помітити, загальним для усіх понять, що позначені словом «засоби», є те, що усі вони називають предмети і явища з точки зору їх функціонального призначення, можливості використання для вирішення якихось завдань.

Натомість у теорії права не склалося єдності думок з приводу категорії «правові засоби», яка, зрозуміло, є відправною стосовно розуміння поняття «адміністративно-правові засоби».

На думку А.В. Малько, засіб – це з'єднуюча середня ланка між суб'єктом та об'єктом діяння, між ідеальною моделлю мислення і матеріальним результатом. Тому правові засоби є специфічним посередником, що включають як фрагменти ідеального (інструменти, засоби-встановлення – суб'єктивні права, обов'язки, пільги, заборони, заохочення, покарання тощо), так і фрагменти реального (технологія, засоби-діяння, направлені на використання інструментів, – перш за все, акти реалізації прав й обов'язків) [4, с. 360].

В.А. Хропанюк це поняття розглядає в контексті понять «правовий вплив», «правове регулювання» і вважає, що «ці засоби утворюють цілісний, системний юридичний механізм, що забезпечує врегулювання всієї сукупності суспільних відносин, які є предметом правового регулювання» [5, с. 244–245]. Система правових засобів, згідно з точкою зору В.А. Хропанюка, є механізмом правового регулювання, основними структурними елементами якого є норми права, правовідносини і акти реалізації юридичних прав і обов'язків.

Ряд авторів вважає правові засоби явищем правової дійсності [6, с. 17–83, 84]. Натомість С.С. Алексєєв не погоджується з такою позицією. Зокрема, вчений зазначає, що питання правових засобів є не стільки питанням виокремлення в особливий підрозділ тих чи інших фрагментів правової дійсності, скільки питанням їх особливого бачення у певному ракурсі – їх функціонального призначення, їх ролі як інструментів у вирішенні соціальних завдань. При цьому спроби звести правові засоби

до певного кола правових явищ, тим паче, до таких, які мають «ненормативний» характер, вчений вважає безпідставними [7, с. 349].

Відповідно, під правовими засобами С.С. Алексєєв розуміє закріплені Конституцією, нормами законів або інших правових актів прийоми, способи впливу на суспільні відносини з метою досягнення певного результату. До переліку останніх вчений відносить юридичні норми, правовідносини, індивідуальні правостановлюючі веління і приписи, акти правозастосовчих органів тощо [8, с. 12–19].

У свою чергу М.Н. Марченко відзначає, що така позиція, як уявляється, відображає лише частину істини. Ігнорування в інструментальному підході засобів-діянь, і посилення лише на інституціональну сторону розуміння юридичних засобів не дозволяє повністю враховувати всі ті фактори, за допомогою яких можна досягти поставлених цілей. Адже результат неможливо отримати тільки за допомогою субстанціональних явищ, які автоматично не приводять до потрібного ефекту. Потрібні ще дії, зусилля, активність, пов'язані з використанням наданих в законодавстві інструментів. Засоби-встановлення та засоби-діяння створюють разом необхідний й самодостатній для досягнення конкретної цілі інформаційно-енергетичний комплекс ресурсів [4, с. 363].

Таке розуміння засобів відповідає поглядам переважної більшості науковців у галузі філософії, згідно з якими категорія «засіб» включає як інструментарій, так і його використання при отриманні бажаного результату [9, с. 206; 10, с. 161].

Адміністративно-правові засоби є одним із видів правових засобів поряд з кримінально-правовими, цивільно-правовими, дисциплінарними та іншими засобами впливу. Вважаємо невірним твердження, що термін «правові засоби» в реалізації адміністративних відносин не поширений [11, с. 121]. Скоріше навпаки, адміністративно-правові засоби відрізняються найбільшим розмаїттям.

Стосовно змісту адміністративно-правових засобів змушені констатувати, що у літературі з приводу цього питання знову ж таки не склалося єдності думок. Серед низки підходів по відношенню до розуміння останніх зупинимось лише на деяких з них.

В.К. Колпаков до засобів, які містять у собі адміністративно-правовий метод регулювання, відносить приписи, заборони, дозволи. Приписи – покладання прямого юридичного зобов'язання чинити ті чи інші дії в умовах, які передбачені правовою нормою. Заборони – покладання прямих юридичних обов'язків не чинити тих чи інших дій в умовах, передбачених правовою нормою. Дозволи – юридичний дозвіл чинити в умовах, передбачених нормою, ті чи інші дії, або утримуватися від їх вчинення за своїм бажанням [12, с. 56–57]. Загалом така позиція повністю відповідає підходу, що запропонований С.С. Алексєєвим по відношенню до поділу на види «правових засобів» [13, с. 155].

Автори монографії «Адміністративне право України в сучасних умовах (виклики початку XXI століття)» до складових елементів засобів адміністративно-правового регулювання відносять: 1) норми адміністративного права та їх зовнішнє вираження – джерела адміністративного права; 2) публічну адміністрацію; 3) принципи адміністративного права; 4) індивідуальні акти публічної адміністрації; 5) адміністративно-правові відносини; 6) форми адміністративного права; 7) тлумачення норм адміністративного права; 8) методи адміністративного права; 9) процедури реалізації адміністративно-правових норм [14, с. 92–93].

Окремої уваги заслуговує позиція С.А. Подоляки, який дослідив адміністративно-правові засоби забезпечення обігу інформації в органах прокуратури [15]. Адміністративно-правові засоби, на його думку, є методами практичного здійснення цілей, завдань і функцій суб'єкта управління у сфері інформаційного забезпечення органів прокуратури [15, с. 147]. При цьому до адміністративно-правового забезпечення обігу інформації в органах Прокуратури України належать: 1) встановлення зобов'язань; 2) встановлення чітких правил; 3) встановлення обов'язків уповноважених осіб прокуратури щодо інформації; 4) встановлення повноважень; 5) встановлення правових санкцій за порушення інформаційного законодавства; 6) статистичне спостереження; 7) документальний метод; 8) контроль; 9) методи захисту інформації; 10) математичний метод.

Ми не розділяємо викладеної позиції автора з таких причин. По-перше, не можна отожднювати поняття методів та засобів досягнення тих чи інших цілей. Звісно, ці категорії мають багато спільного, проте все ж таки вони не є тотожними. Не можна погодитись з тим, що методи випливають з адміністративно-правових засобів. Так, під методами діяльності суб'єктів публічної адміністрації необхідно розуміти сукупність засобів, способів здійснення функцій суб'єкта публічної адміністрації, впливу суб'єктів публічної адміністрації на об'єкти публічної адміністрації [16, с. 141]. Отже, методи діяльності тих чи інших суб'єктів у сфері адміністративно-правового регулювання являють собою більшою мірою наукову категорію, виведення якої, звісно, ґрунтується на положеннях норм та джерел адміністративного права. Адміністративно-правові засоби також є втіленням норм адміністративного права, проте вони відображають конкретні положення, функціональне призначення якого має сприяти досягненню певного завдання (цілі).

По-друге, є незрозумілим зміст деяких адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації в органах прокуратури. Наприклад, викликає сумніви можливість та доцільність розмежування таких адміністративно-правових засобів, як «встановлення зобов'язань» та «встановлення обов'язків уповноважених осіб прокуратури щодо інформації». Незрозумілим є зміст такого засобу, як «встановлення чітких правил», адже адміністративно-правові засоби містяться в нормах адміністративного права, які, як відомо, являють собою санкціоновані державою правила суспільної поведінки. Ще більше нарікань викликає можливість виділення серед адміністративно-правових засобів математичного методу. Незрозуміло, яким чином застосування математичного методу може бути відображено в адміністративно-правових нормах.

Підсумовуючи викладене, можна сказати, що під адміністративно-правовими засобами необхідно розуміти сукупність адміністративно-правових норм, яка розглядається з позиції їх функціонального призначення для вирішення певного кола завдань, регулювання відповідних суспільних відносин.

Надзвичайно важливим аспектом у визначенні поняття предмета нашого дослідження є з'ясування специфіки мети його застосування, що полягає у забезпеченні обігу інформації. Розуміння сутності обігу інформації є тим необхідним напрямом створення умов для формулювання поняття та виокремлення конкретних адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації.

У законодавстві поняття обігу інформації не надається. Водночас стаття 34 Конституції України [17] проголошує: «Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб –

на свій вибір». З викладеного випливає, що відносини з обігу інформації пролягають у збиранні, зберіганні, використанні та поширенні інформації.

Не менш важливим питанням у контексті досягнення мети дослідження є визначення переліку інформаційно-аналітичних підрозділів ОВС. У цьому контексті не можна не погодитись з висновками В.М. Плішкіна, який зазначає, що аналітична робота в органах внутрішніх справ здійснюється всіма підрозділами всіх рівнів, їх галузевими службами, працівниками цих служб в межах їх компетенції (функціональних обов'язків) з метою якісного виконання поставлених завдань. Вимоги до організації аналітичної роботи для кожного рівня системи різні в зв'язку з різними завданнями цих органів і їх неоднаковими можливостями. Як складова частина управлінської діяльності, аналітична робота притаманна кожному органу, кожному його структурному підрозділу і співробітнику, але маючи забезпечуючий характер, вона більш розвинута на рівні МВС України, регіональних управлінь ОВС, де є навіть спеціальні аналітичні підрозділи. [18, с. 354]. Водночас маємо відзначити, що у межах цього дослідження ми будемо вести мову про інформаційно-аналітичні підрозділи Національної поліції, яка порівняно з ліквідованою міліцією являє собою окремий орган виконавчої влади. Водночас нормативно-правові положення у перехідний період реформування ОВС регламентують діяльність тих чи інших органів та підрозділів як складових системи Міністерства внутрішніх справ України (МВС України), ототожнюючи ОВС з міліцією, що змушує нас ставити у цей період рівність між термінами «органи внутрішніх справ» та «Національна поліція».

Отже, до підрозділів інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ необхідно віднести: штабні підрозділи ОВС, підрозділи інформаційного забезпечення ОВС та чергові частини органів та підрозділів внутрішніх справ, що безпосередньо впливає з їх нормативно визначених завдань та функцій.

Грунтуючись на викладеному, до адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації інформаційно-аналітичними підрозділами ОВС вважаємо необхідним віднести такі.

Збір інформації про криміногенну ситуацію на території обслуговування ОВС.

Застосування цього засобу належить до сфери компетенції чергових частин органів та підрозділів внутрішніх справ, завданнями яких є «приймання, реєстрація заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події», «збір відомостей про оперативну обстановку на території обслуговування» (підпункти 1.4.1, 1.4.3 пункту 1.4 Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, затвердженої наказом МВС України № 181 від 28 квітня 2009 р. [19] (далі наказ МВС України № 181)). При цьому начальник чергової частини безпосередньо забезпечує щоденний збір оперативної інформації. Оперативний черговий, який є старшим добового наряду чергової частини, здійснює прийом заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, події та інші правопорушення, організовує перевірку та прийняття невідкладних заходів щодо їх вирішення (підпункт 3.6.1 пункту 3.6 Інструкції, затвердженої наказом МВС України № 181) тощо.

Цей засіб є проявом застосування функцій штабних підрозділів ОВС. Останні реалізують зазначений адміністративно-правовий засіб забезпечення обігу інформації з метою подальшої оцінки та аналізу такої інформації (підпункт 3.1.1

пункту 3.1 Положення про штаб головного управління, управління МВС України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, на транспорті, що додається, та Положення про штаб міського, районного та лінійного органу внутрішніх справ головного управління, управління МВС України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, на транспорті, що затверджені наказом МВС України «Про організацію діяльності штабних підрозділів Міністерства внутрішніх справ України № 505» від 24 травня 2013 р. [20] (далі – наказ МВС України № 505)).

Підготовка інформаційних документів.

Зазначений адміністративно-правовий засіб має на меті забезпечення зберігання інформації у діяльності підрозділів інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності ОВС.

Штабні підрозділи ОВС готують оперативні зведення про кримінальні правопорушення та інші події, комплексну оцінку криміногенної ситуації на території обслуговування за півріччя і рік, узагальнені матеріали за підсумками роботи засідань колегії та нарад керівництва територіальних органів Національної поліції, аналітичні довідки про оперативну обстановку на території обслуговування і заходи, що вживаються структурними та територіальними підрозділами Національної поліції з метою зміцнення правопорядку, а також доповідні записки керівництву регіональних управлінь Національної поліції з проблем діяльності структурних підрозділів та територіальних органів поліції; ведуть протоколи засідань колегії та нарад керівництва регіональних управлінь Національної поліції (підпункт 3.1.2 пункту 3.1, підпункт 3.2.1 пункту 3.2, пункт 3.3 положень, затверджених наказом МВС України № 505). Оперативний черговий чергової частини формує добові оперативні зведення (підпункт 3.6.1 пункту 3.6 Інструкції, затвердженої наказом МВС України № 181) тощо.

Обмін оперативною інформацією з правоохоронними органами.

Однією із функцій штабних підрозділів ОВС є обмін інформацією, що міститься в оперативних зведеннях про кримінальні правопорушення та інші події з іншими правоохоронними органами (підпункт 3.1.2 пункту 3.1 положень, затверджених наказом МВС України № 505). Оперативний черговий чергової частини підтримує зв'язок і здійснює обмін оперативною інформацією з черговими органами Національної поліції інших адміністративно-територіальних одиниць, органами прокуратури, Службою безпеки України, ДСНС України, іншими органами виконавчої влади, військовими частинами Національної гвардії (підпункт 3.6.1 пункту 3.6 Інструкції, затвердженої наказом МВС України № 181).

Інформування керівництва ОВС про оперативну обстановку, кримінальні правопорушення та інші події.

Одним із завдань чергових частин органів та підрозділів внутрішніх справ є доповідь керівництву ОВС відомостей про оперативну обстановку на території обслуговування (підпункт 1.4.1 пункту 1.4 Інструкції, затвердженої наказом МВС України № 181). Оперативний черговий чергової частини доповідає керівництву територіальних органів Національної поліції, інформує керівників відповідних служб про кримінальні правопорушення і надзвичайні події, відомості про які надходять до чергової частини (підпункт 3.6.1 пункту 3.6 Інструкції, затвердженої наказом МВС України № 181). Крім того, штабні підрозділи ОВС інформують керівництво територіальних органів Національної поліції про стан виконання структурними підрозділами покладених на них керівництвом завдань у сфері

правоохоронної діяльності (пункт 3.7 положень, затверджених наказом МВС № 505).

Формування та ведення інформаційних ресурсів.

Згідно зі статтею 25 Закону України «Про Національну поліцію» [21] поліція формує бази даних, що входять до єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України, яких стаття 26 закону налічує вісімнадцять.

Наказом МВС України «Про затвердження Положення про Інтегровану інформаційно-пошукову систему органів внутрішніх справ України» № 436 від 12 жовтня 2009 р. [22] передбачено створення, порядок функціонування та використання Інтегрованої інформаційно-пошукової системи органів внутрішніх справ (ІПС), під якою необхідно розуміти сукупність організаційно-розпорядчих заходів, програмно-технічних та інформаційно-телекомунікаційних засобів, що забезпечують формування та ведення довідково-інформаційних, оперативного-розшукових обліків, авторизований доступ до інформаційних ресурсів ІПС. Розпорядником ІПС виступають спеціально створені підрозділи інформаційного забезпечення ОВС, зміст діяльності яких полягає в управлінні ІПС та відповідними складовими системи; контролі за формуванням та підтриманням в актуальному стані інформаційних ресурсів ІПС, наданням користувачам прав доступу до ІПС; веденні їх обліку, вживанні заходів щодо розвитку і вдосконалення ІПС.

Оперативний черговий чергової частини відповідає за повноту й об'єктивність формування інформаційних даних, видачу оперативних зведень та іншої інформації, введення інформації до бази даних у рамках функціонування системи автоматизованого робочого місця чергової частини (підпункт 3.6.1 пункту 3.6 Інструкції, затвердженої наказом МВС України № 181).

Оповіщення населення про виникнення надзвичайних ситуацій.

Цей адміністративно-правовий засіб є одним із завдань чергових частин органів та підрозділів внутрішніх справ, який реалізується у населених пунктах, де не здійснюється цілодобове чергування оперативно-чергових (диспетчерських) служб органів управління єдиної державної системи запобігання і реагування на надзвичайні ситуації (підпункт 1.4.12 пункту 1.4 Інструкції, затвердженої наказом МВС України № 181).

Висновки. Таким чином, під адміністративно-правовими засобами забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ необхідно розуміти сукупність адміністративно-правових норм, яка розглядається з позиції їх функціонального призначення щодо збирання, зберігання, використання та поширення інформації штабними підрозділами, підрозділами інформаційного забезпечення та черговими частинами ОВС.

До адміністративно-правових засобів забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ необхідно віднести: 1) збір інформації про криміногенну ситуацію на території обслуговування ОВС; 2) підготовку інформаційних документів; 3) обмін оперативною інформацією з правоохоронними органами; 4) інформування керівництва ОВС про оперативну обстановку, кримінальні правопорушення та інші події; 5) формування та ведення інформаційних ресурсів; 6) оповіщення населення про виникнення надзвичайних ситуацій.

Наприкінці відзначимо, що адміністративно-правові засоби забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення ОВС є доволі неоднорідними, що потребує вивчення правового потенціалу кожного засобу окремо та, як наслідок, їх класифікації, що становить перспективний напрям подальших наукових пошуків.

Література:

1. Основи управління в органах внутрішніх справ : [навч. посіб.] / [О.М. Бандурка, В.М. Бевзенко, В.М. Василенко та ін.]. – Х. : ХНУВС, 2011. – 591 с.
2. Новий тлумачний словник української мови: 42000 слів : у 3 т. / уклад. В.В. Яременко, О.М. Сліпущко. – 2-е видання, виправлене. – К. : Аконті, 2001– . – Т. 1 : А–К. – 2001. – 880 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ Перун, 2003. – 1440 с.
4. Проблемы теории государства и права : [учебное пособие] / под ред. М.Н. Марченко. – М. : Юристь, 2002. – 620 с.
5. Хропанюк В.Н. Теория государства и права : [учебник для вузов] / Н.В. Хропанюк. – М. : ЛТД, 1996. – 588 с.
6. Пугинский Б. . Гражданско-правовые средства в хозяйственных отношениях / Б.И. Пугинский. – М. : Юрид. лит., 1984. – 224 с.
7. Алексеев С.С. Право: азбука – теория – философия. Опыт комплексного исследования / С.С. Алексеев. – М. : Статут, 1999. – 712 с.
8. Алексеев С.С. Правовые средства: постановка проблемы, понятие, классификация / С.С. Алексеев // Советское государство и право. – 1987. – № 6. – С. 12–19.
9. Материалистическая диалектика. Краткий очерк теории / [П.Н. Федосеев, И.Т. Фролов, В.А. Лекторский и др.]. – 2-е изд., доп. – М. : Политиздат, 1985. – 350 с.
10. Общество и сознание / общ. ред.1 и вступ. ст. А.К. Уледова ; пер. с нем. М. Б. Колдаевой. – М. : Прогресс, 1984. – 239 с.
11. Бахрах Д.Н. Административная ответственность / Д.Н. Бахрах. – Пермь : Кн. изд-во, 1966. – 193 с.
12. Колпаков В.К. Административное право Украины : [підручник] / В.К. Колпаков. – К. : Юрінком Інтер, 1999. – 736 с.
13. Алексеев С.С. Теория права / С.С. Алексеев. – М. : БЕК, 1995. – 320 с.
14. Административное право Украины в современных условиях (вызовы начала XXI столетия) : [монография] / [В.В. Галушко, В.И. Олещук, М.П. Пихтин та ін.] ; за заг. ред. В.В. Галушка. – Херсон : ВАТ «Херсонська міська друкарня», 2010. – 376 с.
15. Подоляка С.А. Административно-правовые средства обеспечения обігу інформації в органах прокуратури / С.А. Подоляка // Наукові праці МАУП. – 2014. – № 42(3). – С. 146–151.
16. Административное право Украины : [підручник] / за заг. ред. Т.О. Коломощ. – 2-ге вид., змін. і доп. – К. : Істина, 2012. – 528 с.
17. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141
18. Плішкін В.М. Теорія управління органами внутрішніх справ : [підручник] / за ред. канд. юрид. наук Ю.Ф. Кравченка. – К. : Національна академія внутрішніх справ України, 1999. – 702 с.
19. Про організацію діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань : Наказ МВС України від 28 квітня 2009 р. № 181 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 66. – Ст. 74.
20. Про організацію діяльності штабних підрозділів Міністерства внутрішніх справ : Наказ МВС України від 24 травня 2013 р. № 505 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 51. – Ст. 401.
21. Про Національну поліцію : Закон України від 2 липня 2015 р. № 58-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40–41. – Ст. 379.
22. Про затвердження Положення про Інтегровану інформаційно-пошукову систему органів внутрішніх справ України: наказ МВС України від 12 жовтня 2009 р. № 436 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 101. – Ст. 409.

Негодченко В. А. Административно-правовые средства обеспечения обращения информации подразделениями информационно-аналитического обеспечения органов внутренних дел

Аннотация. В статье определены понятия административно-правовых средств и перечня подразделений информационно-аналитического обеспечения органов внутренних дел, раскрыто содержание понятия «оборот информации». Как следствие, автор определяет понятие и перечень административно-правовых средств обеспечения оборота информации подразделениями информационно-аналитического обеспечения органов внутренних дел, а также характеризует содержание последних.

Ключевые слова: административно-правовые средства, информационное обеспечение, оборот информации, органы внутренних дел.

Nehodchenko V. Administrative and legal means to ensure the flow of information units of information and analytical support of the Interior

Summary. The article defines the concept of administrative legal means and units for information and analytical support of the Interior, the content of the concept of “information flow”. As a result, the author formulates the definition of administrative and legal means to ensure the flow of information units of information and analytical support of the Interior, and describes the content of their list.

Key words: administrative and legal means, information support, circulation of information, internal affairs bodies.